

II./2020

POROČILA IZ SVETA ZA OTROKE

Krščanska adventistična cerkev v RS
Ljubljana 2020

4. april 2020

NE BOJ SE

Rebeka Emma Keresi, 8 let, Norveška

Osemletna Rebeka je uživala na poletnih počitnicah v Estoniji. Z materjo sta obiskali stare starše in druge sorodnike. Toda poletje se je kmalu končalo, in sta se vrnila domov severno od tečajnika na Norveškem. Rebeka se je vesela vrnila v Sortland, majhno otoško mesto z 10.000 prebivalci. Potem se je spomnila deklice.

Na koncu zadnjega šolskega leta je deklica rekla nekaj zelo neprijaznega. Zdaj se je Rebeka bala, da jo bo spet videla. Morda bo rekla kaj neprijaznega.

Materi je zaupala svoje skrbi. Mati jo je nežno objela. Tiho ji je rekla: »Tudi jaz sem zaskrbljena zaradi nečesa. Čez nekaj dni bom začela novo službo negovalke. Bojim se, da ne govorim dovolj dobro norveško, da bi opravljala delo.«

Mati se je rodila v Estoniji, norveščine pa se je učila štiri leta. Bilo je težko. Mati je pogledala je Rebeko in rekla: »Bog je vseмогоčen. Ima pot in jo pripravlja za naju. Moliva.«

Rebeka in mati sta zaprli oči: »Hvala, o Bog, da pripravljaš pot za Rebeko in mene,« je v molitvi dejala mati. Rebeka se je v molitvi zahvalila Bogu, da je pomagal njej v šoli in materi pri delu.

»Oprimiva se Božje obljube v Iz 41,10,« je dejala mati. Besedilo je znala na pamet, Rebeki pa je predlagala, naj ga ponavlja za njo.

»Ne boj se, ker jaz sem s teboj,« je rekla mati.

»Ne boj se, ker jaz sem s teboj,« je ponovila Rebeka.

»Ne oziraj se plaho, ker jaz sem tvoj Bog,« je nadaljevala mati.

»Ne oziraj se plaho, ker jaz sem tvoj Bog,« je ponovila Rebeka.

»Krepčam te,« je dejala mati.

»Krepčam te.«

»Pomagam ti.«

»Pomagam ti.«

»Podpiram te z desnico svoje pravičnosti.«

»Podpiram te z desnico svoje pravičnosti.«

Rebeka se je po pogovoru z materjo bolje počutila in se odpravila igrat z najljubšim plišastim zajčkom. Zvečer, ko je ležala v postelji, pa se je spomnila deklice. Mati ji je božala glavo.

»Tudi jaz sem v skrbeh, ko razmišljam o novi zaposlitvi,« je dejala mati. »Toda Bog je vsemogočen. Ima načrt za naju.«

Rebeka in mati sta zaprli oči in se zahvalili Bogu za pripravljanje poti. Potem sta ponovili besedilo iz Iz 41,10:

»Ne boj se, ker jaz sem s teboj,« je rekla mati.

»Ne boj se, ker jaz sem s teboj,« je ponovila Rebeka.

»Ne oziraj se plaho, ker jaz sem tvoj Bog,« je nadaljevala mati.

»Ne oziraj se plaho, ker jaz sem tvoj Bog,« je ponovila Rebeka.

»Krepčam te,« je dejala mati.

»Krepčam te.«

»Pomagam ti.«

»Pomagam ti.«

»Podpiram te z desnico svoje pravičnosti.«

»Podpiram te z desnico svoje pravičnosti.«

Zjutraj sta Rebeka in mati molili in znova ponovili Božjo obljubo. Naslednji večer, ob zajtrku, kosilu in večerji sta molili za šolo in novo službo. Tako sta molili vsak dan. Včasih sta to počeli tudi sredi dneva, kadar se je Rebeka počutila zaskrbljena zaradi šole ali je bila mati v skrbeh zaradi nove zaposlitve. Sčasoma se je Rebeka naučila na pamet Iz 41,10, tedaj sta obljubo ponavljali obe hkrati.

Rebeka se ni bala prvega šolskega dne. Na njeno veselje tista deklica ni rekla nobene neprijazne besede. V bistvu je bila prijazna in prijateljska. Rebeka je bila tako vesela, da je Bog uslišal molitve. Medtem pa je mati začela delati v novi službi. Ni imela težav z norveščino. Rada je skrbela za bolnike. Mati je bila tako vesela, da je Bog uslišal molitve.

Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti mladinsko središče v Rebebinem rojstnem kraju Sortlandu, da bodo ljudje v njem lahko spoznavali vsemogočnega Boga, ki uslišuje molitve. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar.

11. april 2020

RAJF Z VRTNICAMA
Åsne Bergland, 6 let, Norveška

Na Norveškem lahko srečate severne jelene ali karibuje. Živijo le na severni polobli nad tečajnikom in potujejo daleč, da bi našli hrano. Rogove uporabljajo za strganje snega s tal, da najdejo hrano. So edini sesalci, ki lahko vidijo ultravijolično svetlobo.

Mala Åsne Bergland se je ob 8 skobacala iz postelje. Po prhanju se je oblekla in si skrbno počesala svetle lase. Spomnila se je, da mora imeti ves dan urejene lase. Zato je imela na izbiro dvojce: natakiniti na glavo rajf ali prositi mater ali očeta, da ji lase spneta v čop.

Åsne ni hotela imeti čopa. Lase je rada imela spuščene.

»Kje je moj najljubši rožnat rajf z vrtnicama?« je spraševala.

Ozrla se je po kopalnici. Nekaj oblačil je ležalo na beli leseni klopi poleg prhe. Vendar nobenega znamenja za rajf.

Preplaval jo je val zaskrbljenosti. Mogoče ga je izgubila. Tega ni hotela. Če bi ga izgubila, bi ji mati ali oče morala lase zavezati v čop. Tega pa ni želela. Lase je želela imeti spuščene.

Na lepem se je spomnila, da ga je morda pustila na kavču v dnevni sobi. Tam ga ni. Zdaj jo je zelo zaskrbelo. Resnično ni hotela imeti las zvezanih v čop.

Potem ji je sinila zamisel.

»Lahko molim,« je pomislila.

Že od otroštva je s starši molila zjutraj, zvečer in pred obroki. Oče in mati sta ji povedala, da lahko moli k Bogu kadar koli in za kar koli – tudi za majhne stvari.

Åsne je vedela, da Bog odgovarja na molitve. Molila je za bolne prijatelje in jim je bilo bolje. Nekoč je oče izgubil ključe in jih našel po molitvi.

Åsne je še enkrat pogledala na kavč in se vrnila v kopalnico. Stoje blizu lesene klopi, je sklenila roke in zaprla oči.

»Dragi Jezus,« je molila. »Pomagaj mi najti rajf z vrtnicama. Amen.«

Odprla je oči in se odločila stopiti nazaj h kavču.

Stopila je v dnevno sobo do kavča in spet pogledala. Tam je ležal rajf z rožnatima vrtnicama pred očmi na blazini sredi kavča.

Åsne je bila presrečna. Z velikim nasmehom na obrazu ga je prijela in podrsala po laseh. Ni vedela, kako je prišel na kavč. Ni se spomnila, da bi ga bila dala tja. Toda Bog je na njeno molitev odgovoril osupljivo. Zdaj ji ni bilo treba zvezati las v čop. Njeni dolgi svetli lasje so lahko ostali spuščeni.

Åsne je stara šest let in obiskuje prvi razred v Sortlandu, v majhnem otoškem mestu daleč severno od tečajnika na Norveškem. Bog brez dvoma odgovarja na molitve tudi pri malenkostih.

»Vem, da Bog sliši naše molitve, ker je odgovoril na mojo,« pravi.

Del daru trinajste sobote bo pomagal odpreti mladinsko središče v Åsninem rojstnem kraju Sortland, da bodo lahko ljudje zvedeli za osupljivega Boga, ki odgovarja na molitve za velikodušno darovanje. Njen oče Kenneth Bergland je pastor Krščanske adventistične cerkve za šestnajst vernikov v Sortlandu na Norveškem. Prav tako bo vodja mladinskega središča, katerega ustanovitev bo podprl dar trinajste sobote.

18. april 2020

VELIKO POTOVANJE NA FINSKO

Bilha Tuitoek, 17 let, Finska

Prvi adventist sedmega dne na Finskem je bil morski kapitan A. F. Lundquist. Medtem ko je bil na morju, se je spreobrnil ob druženju s plimutskimi brati. Leta 1885 je od Georgea Drewa, adventističnega kolpoterja v Angliji kupil knjigo Uriaha Smitha z naslovom Daniel in Razodetje. Kupil je tudi knjigo, ki jo je napisala sestra Ellen G. White z naslovom Veliki boj med Kristusom in Satanom. Ko ju je prebral, je takoj začel posvečevati soboto in postal adventist sedmega dne, kar je zvesto ostal do leta 1955, ko je umrl star 97 let.

Bilha je bila stara 10 let in živela v internatu v Keniji, ko je dobila telefonski klic. Poklicala jo je mati in ji povedala: »Napovedali so mi, da grem na Finsko študirat nego.«

Bilha ni mogla verjeti, da bo mati pustila njo, očeta, sestro in dva brata ter odpotovala v Evropo. Sploh ni vedela, kje na zemljevidu je Finska. »Grem, ker želim, da boste boljše živeli,« je dejala mati. »Poslala bom pote, brž ko bom mogla.« Bilha je jokala. »Ne hodi še!« je prosila.

Čakanje je bilo dolgo. Minilo je pet let. Tisti čas je mati pogosto klicala po WhatsApp-u. Govorila je o učenju zdravstvene nege in finščine. Povedala je, da je prvič brala Sveto pismo in se prepričala, da je sedmi dan sobota, ne pa nedelja. Bilha je bila presenečena. Družina je v njenem rojstnem kraju Eldoret vedno hodila v cerkev ob nedeljah. Mati je pokazala svetopisemska besedila o soboti, in tako so spoznali, da ima prav. Neki dan je mati poklicala in povedala, da je našla cerkev v Temperi blizu kraja, v katerem se je šolala. Bila je Krščanska adventistična cerkev in v njej so posvečevali soboto, kakor je prebrala v Svetem pismu. »Preden sem odšla iz Kenije, sem molila: Pelji me tja, kjer berejo tvojo Besedo in bom rasla,« je dejala mati. »Na Finskem so se mi odprle oči.« Mati se je krstila.

Ona in verniki cerkve so molili, da bi Bilha in drugi družinski člani dobili vizume za selitev na Finsko. Končno je Finska vlada izdala vizume. Bilha je bila tako navdušena. Zavriskala je v telefon, ko je mama sporočila novico. Videla je, da se bogati sošolci odpravijo na družinske počitnice v Dubaj, sama pa nikoli ni odšla iz Kenije. Mislila je, da lahko potujejo samo milijonarji, mama pa je negovalka in oče pismonoša. Ampak zdaj bo živela na Finskem.

Potem ko se je vznemirjenje pomirilo, je Bilha ugotovila, da življenje na Finskem ni takšno kakor v Keniji. Družina je tja prispela januarja, tla pa so bila pokrita z belim mrzlim snegom. Še nikoli ni videla snega. V Keniji otroci vljudno nagovarjajo učitelje z izrazom »gospod« in »gospa«. Na Finskem otroci ogovorijo učitelje z imenom. Ko je Bilha poskušala učiteljico ogovoriti z izrazom »gospa«, ji je odgovorila: »Prosim, ne kliči me tako. Zaradi tega sem počutim zelo staro.«

Leto po prihodu na Finsko je oče zbolel in v bolnišnici ostal brez zavesti. Bilha je v molitvi uporabila svetopisemsko besedilo: »Glej, jaz sem Gospod, Bog vsega mesa; ali bi mi bila pretežka kaka stvar?« (Jer 32,27)

Molila je: »Bog, ti si Bog, ki je to rekel. Zate ni pretežko obnoviti očetovega zdravja.«

Oče se je prebudil in po šestih mesecih so ga odpustili iz bolnišnice. Srce je izročil Jezusu in se dal krstiti. Bilha, njena sestra in brata so se krstili isto soboto. Selitev na Finsko je spremenila Bilhino življenje. Včasih je molila samo tedaj, kadar je hotela prositi za pomoč. Zdaj ves čas moli, da se zahvaljuje Bogu za dobroto. Verjame, da je Bog pripeljal njeno družino na Finsko, da bi ga spoznala.

25. april 2020

SAMO RECI NE

Silvia Leppälä, 23 let, Finska

Finska ima približno 188.000 jezer, zaradi česar ima vzdevek »dežela tisočernih jezer«.

V več kakor v 86 odstotkih je porasla z gozdom – bor, smreka in breza – zaradi česar je največje pogozdeno področje in največji pridelovalec lesa v Evropi.

Silviji je dopolnjeno dvanajsto leto pomenilo veliko. Stopila je v sedmi razred v novi šoli na Finskem. Nehala je hoditi s starši v cerkev. Pokadila je prvo cigareto in spila prvi kozarec alkoholne pijače.

Neki dan se je sprehajala s skupino prijateljic v mestu Piikkiö. Ko se je pogovarjala in smejala, se jim je pridružilo še eno dekle in izvleklo zavojček cigaret. »Glejte, imam nekaj cigaret,« je rekla. »Ali želite poskusiti?« Silvija ni nikoli kadila in ni vedela, kaj bi rekla. Pogledala je dekle. Ozrla se je k drugim prijateljicam. Nekatere so kadile. Strmele so vanjo in čakale, da bi slišale njen odgovor. Silvija se je bala, da se bodo norčevale iz nje, če bo odklonila, in je ne bodo več imele za prijateljico. »Seveda, eno bom pokadila,« je rekla. Cigaretni dim sploh ni imel dobrega okusa in Silvija je kašljala. Toda nasmehnila se je. Počutila pa se je dobro.

Nekaj tednov pozneje je prijateljica prišla prespat v Silvijino hišo. Dekleti sta bili sami v spalnici, potem ko sta oče in mati odšla spat. Prijateljica je odprla torbico in iz nje vzela steklenico vodke. »Poskusiva to,« je vzkliknila. »Kje pa si to dobila,« je vprašala Silvija, presenečena, da je 12-letnica lahko kupila alkohol v trgovini.

Prijateljica je bila videti krivo. »Ukradla sem jo iz omare svojih staršev,« je šepetala. »Ali želiš poskusiti?« Silvija ničesar ni vedela o vodki. »Seveda,« je odvrnila. Silvija se je počutila enako kakor takrat, ko je kadila. Počutila se je »kul«. Prijateljice so Silviji med šolskim letom večkrat ponudile cigarete in alkohol. Vsakič je laže rekla da. Včasih je prosila za cigarete ali alkohol. Želela se je počutiti dobro.

Vse bolj je kadila in popivala. Kar nekaj let je minilo in težko se je učila. Ves čas se je počutila žalostno. Jokala je vsako noč in pogosto tudi čez dan. Potem se je spomnila Boga in v obupu zavpila: »Bog, prosim te, nočem več biti depresivna!«

Neki dan so jo starši povabili na molitveni sestanek v adventistično šolo v Piikkiöu na Finskem mladinskem kolidžu. Njeni starši niso bili adventisti, temveč so radi hodili na krščanske prireditve.

Silvija je poslušala ljudi prepevati o Jezusu. Molila je. Po odhodu z molitvenega srečanja je jokala. Želela je več vedeti o Bogu.

Naslednje jutro je doma našla Sveto pismo in prebrala poglavje. Naslednje jutro je prebrala drugo poglavje in še naslednje. Ko so jo prijateljice poklicale na pijačo, je odklonila. Vedela je, da slabo vplivajo nanjo in bi bila v skušnjavi, da bi pila in kadila, če bi se jim pridružila. Nič več ni hotela piti in kaditi. Ni bilo dobro.

Čez nekaj časa so jo prijateljice nehale vabiti. Toda Silvija ni bila žalostna. Našla je nekaj boljšega. Bila je z Jezusom.

Danes je Silvija triindvajsetletnica in študira, da bo fizioterapevtka v finski prestolnici Helsinkih. Ima veliko adventističnih prijateljev, ki kuhajo in hranijo potrebne v Adrini kuhinji. Druge otroke opozarja, naj bodo daleč od alkohola in cigaret.

»Želim, da bi bila močnejša reči ne, kadar so mi ponudili alkohol in cigarete,« je dejala. »To ni dobro za moje zdravje in zares ni izvrstno.«

2. maj 2020

ČAKANJE NA STARŠE

Justina Tricolici, 19 let, Irska

Irski misijon ima 12 cerkev s 855 verniki. Na Irskem je 6.683.000 prebivalcev, torej en adventist na 7.816 ljudi.

Leta 1861 je revija Review and Herald objavila pisma z Irske, ki so poročala, da je pet ljudi začelo posvečevati soboto, ker so od sorodnikov prejeli knjige in revije iz Združenih držav Amerike.

Justina nikoli ni videla očeta in matere v resničnem življenju. Oče je nikoli ni držal za roko. Mati je ni nikoli toplo objela. Starše je videla samo na video posnetkih.

Živela je pri babici v majhni moldavski vasi Colibasi. Ko je bila stara dve leti, sta se oče in mati preselila na delo na oddaljeno Irsko. Obljubila sta, da se bosta vrnila po hčer.

Minilo je eno leto. Potem dve. Justina se ni mogla spomniti dneva, ko so njeni starši odšli. Ni se mogla spomniti, da bi jih videla osebno. Vedela pa je, kako sta videti in kako zveni njihov glas. Od njih je redno dobivala pakete z video kasetami.

»Kako si?« jo je mati vprašala v video posnetkih. Pokazala ji je družinsko hišo, ki čaka Justino v irski prestolnici Dublinu.

Med gledanjem je Justina čutila, kakor da so njeni starši blizu. Hrepenela je, da bi jih videla v resničnem življenju.

Babica ji je pomagala posneti video posnetke, da jih je poslala na Irsko. V njih je Justina pokazala vrt, kjer sta z babico pridelovali paradižnik, kumarice, sladko koruzo in grozdje. Na grmovju vrtnic je poudarila pisane popke. V vsakem video posnetku je vprašala: »Kdaj bosta prišla?« Mati je vedno odgovarjala: »Kmalu. Samo še malo počakaj.« Justina je vsak dan spraševala babico: »Ali bosta mama in oče prišla danes?«

Babica jo nežno gleda. Pravi ji: »Neki dan. Kmalu bosta prišla.«

Pisma z irskimi poštnimi znamkami so prispela s pošto. Justina ni mogla prebrati, vendar je nestrpno čakala, ko je babica brala, da oče in

mama komaj čakata, da se bosta združila s svojo deklico. Stalno sta pisala o življenju na Irskem. Opisala sta rojstvo Justinine sestre Jennifer. Včasih je poštar dostavil velike pakete z Irskega z oblačili in hrano. Justini so bili še posebej všeč vijoličasti čevlji, ki so jih poslali starši. Povsod jih je nosila.

Neki dan, ko je bila Justina stara skoraj 6 let, je babica rekla: »Oče in mati bosta kmalu prišla.« Justina je odvrnila: »Seveda, saj vedno praviš tako.« Čez nekaj dni je babica rekla: »Poglej ven. Poglej, kdo je tam.« Justina je stekla ven.

Pred ograjnimi vrati sta stala dva odrasla in ob njiju deklica. Justina jih v resničnem življenju še nikoli ni videla, vendar jih je takoj spoznala. Z veseljem je stekla pozdravit očeta, mater in triletno Jennifer.

»Končno ste prišli!« je dejala. »Kje ste bili tako dolgo?« »Da, končno smo tukaj,« je rekla mati in močno objela deklico.

Čez nekaj tednov je Justina odletela z očetom, mamo in Jennifer v svoj novi dom na Irskem. Po izhodu z letala v Dublinu je rekla: »Všeč mi je že tukaj.« Zakaj? Ker je bila z družino. »Skupaj smo na enem mestu,« je dejala Justina.

Justina je danes devetnajstletnica in je študentka v Dublinu, toda nikoli ne bo pozabila čudovitega srečanja s starši. Spominja jo na dan, ko bo srečala Jezusa.

»Dan, ko sem srečala starše, je takšen kakor tisti, ko bomo v nebesih in bomo tam objemali Jezusa,« pravi.

Hvala za vaš dar trinajste sobote v letu 2017, da ste pomagali odpreti molitveni dom in središče skupnosti v Justininem novem domačem kraju v Dublinu na Irskem.

9. maj 2020

KAVDRAJOČI PURANI

Agnežka Kasprovič-Kluska, 38 let, Poljska

Maria Curie se je rodila 7. 11. 1867 v Varšavi na Poljskem. Z možem sta poleti 1898 odkrila element polonij (Po) in ga poimenovala po svoji domovini Poljski, potem pa še element radij (Ra). Skovala je izraz »radioaktivnost« in leta 1903 dobila prvo Nobelovo nagrado za fiziko.

Agnežka je odraščala na čudovitem podeželju južne Poljske.

Na eni strani hiše je rasel velik gozd. Na drugi strani hiše se je razprostiral zelen travnik, na katerem je raslo obilo marjetic ter rožnatih in škrlatnih travniških rož.

Agnežka je ljubila naravo. Vsaj večinoma. Ni marala teme. Neznancev se je bala. Njena družina je imela mačke, pse in piščance, vendar se jih je bala. Še posebej se je bala mukajočih krav in kavdrajočih puranov. Na srečo pri njeni hiši niso imeli krav in puranov.

Toda jata puranov je živela na dvorišču kmečke hiše, mimo katere je vsak dan hodila v šolo.

Vzljubila je šolo in je rada hodila 20 minut do nje. Deset minut je hodila od doma do vasi in še toliko od začetka vasi do šolskega poslopja.

Neko jutro je skakljaje proti vasi zavila proti šoli. Čez nekaj korakov je zagledala nekaj, zaradi česar se je zgrozila. Ustavila se je. Po cesti se je sprehajalo na desetine kavdrajočih puranov. Bilo jih je ogromno in so naredili glasen, strašljiv hrup.

Agnežka je pogledala na eno stran ceste. Tam je tekel hiter potok, zatorej ni mogla hoditi tam.

Pogledala je na drugo stran. Tam so se sprehajali purani in odhajali na sosednji travnik. Tam ni mogla hoditi. Pogledala je čez travnik. Vrata ograje kmečke hiše so bila odprta, dvorišče pa prazno. Purani so pobegnili z njega.

Bila je ujeta. V šolo ni mogla zaradi kavdrajočih puranov. Domov ni smela, ker bi zamudila pouk.

Sedla je ob cesto, da bi se skrila pred purani. »Bog, pomagaj mi,« je molila.

Odprla je oči in zagledala starejšega moškega, ki se je s kolesom peljal proti njej. Nosil je temno siva oblačila in kapo enake barve. Tudi kolo je bilo temno sivo. Vozil je iz smeri šole.

Pogumno je stopil med jato kavdrajočih puranov, odločno mahal z rokami in vpil: »Ššš, ššš!« Purani so se obrnili in besno zdrveli na svoje dvorišče. Perje je frčalo in njihovo oglašanje je bilo oglušujoče.

Agnežka je bila presenečena, da se neznanec ne boji puranov. Nikoli ga še ni videla, vendar se ga ni bala. Videti je bil nekoliko domač. Ko je peljal mimo nje, je prijazno rekel: »Zdaj je vse v redu.«

Agnežkina usta so se od osuplosti odprla. Gledala je purane, ki so kavdrajoč tekli na svoje dvorišče. Ozrla se je nazaj na cesto in pomahala starcu. Njega pa že ni bilo več. Izginil je.

Srečna je stekla v šolo. Sploh ni zamudila.

Purani nikoli več niso vdrli na cesto.

Agnežka se vedno spominja Božjega odgovora na njeno molitev v strahu. Zdaj je mati dveh otrok in jima pripoveduje, kako je neznanec prestrašil purane.

Pravi: »Ne vem, ali je bil navadni človek ali angel. Vem pa, da je zmaga prišla od Boga. Purane sem lahko preživela z Božjo pomočjo.«

Hvala, ker ste pred tremi leti priložili dar trinajste sobote, ki je pomagal odpreti televizijski studio za kanal Upanje na Poljskem.

16. maj 2020

ŽIVLJENJE V BOLNIŠNICI

Tomaž Karauda, 28 let, Poljska

Tomaž je bil hudo bolan petletni deček na Poljskem.

Zdravniki niso mogli razumeti, zakaj deček z modrimi očmi in črnimi lasmi ne more okrevati od pljučnice. Kašljal je, imel vročino in se pritoževal nad bolečinami v prsih.

Nekaj časa je ostal v bolnišnici. Ko se je počutil bolje, je odšel domov. Potem so se povrnili kašelj, vročina in bolečina v prsih, ter se je vrnil v bolnišnico. V enem letu so ga v bolnišnico sprejeli petnajstkrat.

Zdravnik si je ogledal rentgenske in krvne izvide, da je ugotovil bolezen. Tomažu je predpisal vsa zdravila, ki si jih je lahko domislil, in upal, da bo fant ozdravel. Nič ni delovalo. Tomaž se je preselil v bolnišnico, ko je imel šest let. Bil je preveč bolan, da bi lahko ostal doma. Oče in mati sta molila. Spala sta v dečkovi bolniški sobi.

Ampak Tomažu je šlo vse na slabše. Zdravnik se je začel izogibati materi. Staršem je z veseljem sporočil dobre novice, o Tomažu pa jih ni imel.

Mati se je pogovorila z zdravnikom.

»Zakaj se me ves čas izogibate?« ga je vprašala.

Zdravnik je bil videti žalosten. »Ne moremo veliko narediti,« je dejal. »Sina morate pustiti oditi.«

Mati je tiho odšla do Tomaževe postelje. Bila je videti, da ve nekaj novega. Fant je v njenih očeh je videl solze.

Pogledal je skozi okno. Bila je zima in otroci so se veselo sankali po zasneženem hribu. Ob njegovem vznožju so nasmejani starši objemali svoje otroke.

»Mamica,« je tiho rekel Tomaž. »Mislim, da nikoli več ne bom zdrav. Ali je to res?«

Solze so tekle po materinih licih.

»Zdravniki so naredili vse, kar morejo,« je dejala. »Ostal je le še en zdravnik, ki lahko pomaga. Če veruješ vanj, te lahko ozdravi. Toda moraš ga prositi.«

Tomaž je razumel, da mati govori o Jezusu. Oba sta pokleknila ob bolniški postelji. Prvič v življenju je molil.

Naslednji dan se je Tomaž počutil nekoliko bolje. Naslednji dan spet še bolje. Čez šest dni je presenečeni zdravnik napovedal, da lahko gre domov. Tomažu je bilo dobro.

Čez nekaj let je Tomaž izvedel, zakaj je zbolel. Njegov oče se je med obiskom v Avstraliji okužil z zajedavcem, ta pa je prešel tudi na Tomaža in prišel vtisnil v pljuča. Zdravniki na Poljskem niso poznali takšne bolezni.

Tomaž nikoli več ni bil sprejet na zdravljenje v bolnišnico, a skoraj vsak dan hodi vanjo. Ima 28 let in je zdravnik za pljučne bolezni. Obravnava ljudi, ki imajo težave s pljuči, kakor jih je imel sam nekoč.

Ko se je učil za zdravnika, je izvedel, kako mu je Bog rešil življenje. Pregledal je svoja pljuča in na njih ni našel brazgotin. Po tako dolgotrajni bolezni bi jih moral imeti. Bil je čudež.

Tomaž namerava zapustiti delo v bolnišnici in razmišlja o tem, da bi postal misijonar v daljni deželi. Želi pomagati drugim prav tako, kakor so zdravniki in Jezus pomagali njemu.

Dejal je: »Mogoče ima Bog zame načrtovano poslanstvo. Počutim se, kakor da sem dobil veliko posojilo od Boga, ki ga moram odplačati. Upam, da bom neki dan spoznal, kaj je moje poslanstvo.«

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, ki je podprl vzpostavitev televizijskega kanala Upanje na Poljskem, da bodo ljudje po televiziji in spletu lahko v poljščini izvedeli za Jezusov prihod.

23. maj 2020

NAJDEN IZGUBLJENI TEODOR

Zofija Kluska, 8 let, Poljska

Zofija je dobila Teodorja, ko je bila trimesečni dojenček.

Oče je prinesel iz trgovine simpatičnega črno-belega pandjega medveda z majhnim zelenim ogrinjalom in ga postavil na Zofijino posteljo v Gdiniji na Poljskem.

Šlo je za ljubezen na prvi dotik. Zofija je z novim prijateljem vzpostavila tesne odnose. Kamor koli je šla, je šel Teodor z njo. Postal je pomembni družinski član. Obiskal je cerkev. Potoval po državi na obiske dedku in babici. Poziral je na vseh družinskih fotografijah.

Toda neki grozni dan je izginil.

Triletna Zofija se je z varuško odpravila na daljši sprehod. Igrali sta se na igrišču, plavali v Baltskem morju ter se sprehajali po plaži. Ko sta se vrnila domov, Teodorja ni bilo nikjer najti.

Zofija je takoj v molitvi prosila Boga: »Bog, prosim te, pomagaj nam najti Teodorja.« Oče in mati sta sprva mislila, da se Teodor ni odpravil na sprehod z Zofijo. Preiskala sta hišo. Pod posteljami in v omarah. V kopalnici in na kavču v dnevni sobi. Teodorja ni bilo nikjer.

Mati je posedla Zofijo v voziček, da sta se z očetom podala po poti, ki sta jo prej prehodili Zofija in varuška. Šla sta na igrišče in nadaljevala do Baltskega morja. Pregledala sta peščeno plažo. Teodorja nikjer.

Oče in mati sta bila zaskrbljena nad tem, kako bosta tisti večer spravila Zofijo v posteljo. S Teodorjem je spala, odkar je bila trimesečni dojenček. Zofija je pred spanjem molila za Teodorja. Ni jokala, težko pa je spala. Zjutraj je mati naredila plakate s Teodorjevo fotografijo. Z debelim flomastrom je napisala: »Izgubljeno! Ljubka igrača – majhna panda z zelenim ogrinjalom – se je izgubila tod nekje. Je zelo posebna za našo deklico in vso družino. Nagrada.«

Mati je nalepila plakate na igrišču, ob poti do Baltskega morja in na plaži. Mogoče bo kdo našel Teodorja in poklical. Niso ga našli. Oče je šel v trgovino z igračami iskat Teodorja. Pande z zelenim ogrinjalom

ni mogel najti, videl pa je lepega oranžnega leva. Doma pa Zofija ni bila navdušena nad njim. Oče je prižgal računalnik in iskal Teodorja po spletnih trgovinah. Nič. Spomnil se je, da je bila trgovina, kjer je bil kupil Teodorja, v lasti švedskega podjetja. Poklical je glavni sedež podjetja na Poljskem, ampak direktor je povedal, da Teodorja ni v nobeni njihovi trgovini. Oče se je odločil preveriti še zadnjo možnost. Napisal je elektronsko sporočilo na sedež švedske družbe v Stockholmu. Pojasnil je, da je Zofija izgubila Teodorja in da je Teodor pomembni družinski član. Vprašal je, ali je podjetje imelo Teodorje na Švedskem. Vodja podjetja je odpisal, da je tudi sam oče in mu je zelo žal, da je Teodor izginil. »Imamo posebno skladišče, kjer imamo po en vzorec vseh izdelkov, ki smo jih kdaj zasnovali,« je povedal. »Teodor je tam. Poslal vam ga bom.«

Čez dva dni je paket kot nujna pošiljka prispel v Zofijin dom. Oče ga je nestrpnost odprl in odnesel Teodorja Zofiji. »Poglej, kdo se je vrnil z zelo dolgega potovanja,« je dejal. Zofija je bila zelo srečna.

Danes je stara osem let in jemlje Teodorja s seboj povsod. Oče in mati ga pozorno spremljata in ga ne puščata spred očmi. Ne želita ga spet izgubiti.

Hvala za vaš dar trinajste sobote pred tremi leti, ki je podprl vzpostavitev televizijskega kanala Upanje na Poljskem, da bodo ljudje po televiziji in spletu lahko v poljščini izvedeli za Jezusov prihod.

Oče (Daniel Kluska) in mati (Agnežka Kasprovič-Kluska nista nikoli določila, kolikšno nagrado bosta ponudila, če bo kdo našel Teodorja. Oče pravi: »Pripravljeni smo bili dati kar koli in vse, samo da bi dobili Teodorja.« Enako je v priliki o dragocenem biseru v Mt 13,45-46. Prav tako moramo biti pripravljeni dati kar koli in vse, da bi dobili Jezusa, ki je dragocen biser.

Razumeti je treba, kako pomembo je biti pozoren na Jezusa. Oče in mati nikoli ne pustita Teodorja spred očmi, ker ga nočejo več izgubiti. Prav tako moramo paziti na Jezusa. Marija in Jožef nista bila pozorna na Jezusa ob pashi, ko je imel 12 let, potem pa sta ga morala iskati tri tesnobne dni, preden sta ga našla. Prav tako je tudi z nami v duhovnem življenju.

30. maj 2020

ZASTRUPljeni TOM

Ema Macura, 7 let, Srbija

Ema ljubi živali, odkar pomni. Ko je bila stara tri leta, je prosila za konja. Mati ji je razložila, da je konj prevelik, da bi ga lahko imeli v mestnem stanovanju. Tedaj je Ema prosila za psa. Oče ni menil, da bi bil pes dobra zamisel.

»Naša hiša je premajhna za psa in nimamo dvorišča,« je dejal. »Živali potrebujejo večji prostor z dvoriščem. Jezus ni nameraval, da bi psi živeli v majhnem zaprtem prostoru, kakršno je stanovanje.«

Ema se ni vdala. Vprašala je: »Ali bi lahko imela mačko?«

Oče in mati sta ji povedala, da bi lahko imela hišnega ljubljence, če bi se preselili v hišo z dvoriščem.

Ko je bila Ema stara sedem let, se je družina preselila, nova hiša pa je imela dvorišče. Dobila je dvomesečnega mucka in mu dala ime Tom. Kmalu po Tomovem prihodu je mati našla v kopalnici rjave ščurke. Oče je ukrepal. Kupil je strup, oblikovan v oranžne kroglice, in jih pet skril v kopalnici. Tomu je strogo prepovedal vstop vanjo. Mucku je dejal: »V ta prostor ne smeš!«

Tom je na lepem ugotovil, da je kopalnica zanimiv prostor. Poskušal je smukniti vanj, kadar je kdo odprl vrata.

Neko nedeljo je Emina družina naložila avto za celodnevno potovanje na Hrvaško. Tom ni mogel z njimi.

Ko je mama vse spakirala, je vzela perilo iz kopalnice in pozabila zapreti vrata. Tom je skočil v kopalnico. Oče je stopil vanjo prav v trenutku, da je videl Toma pogoltniti oranžno kroglico.

»Tom požira strup!« je zavpil oče. Ema je odhitela v kopalnico, za njo pa sta pridrvela še mama in Emin starejši brat Luka. Oče je odprl Tomov gobec, vendar prepozno.

Ema je začela jokati. Oče in mati sta jo poskušala potolažiti. »Mogoče bo Bog naredil čudež,« je dejal oče. Družina je molila pred vrati kopalnice: »Jezus, prosim, ohrani Toma živega,« je rekla Ema in ihtela.

Ničesar več ni bilo mogoče narediti. Noben veterinar ni bil dosegljiv, za potovanje pa je čakala še ena družina, da bi se jim pridružila. Oče je zaprl Toma v sobo z obilo hrane in vode, družina pa je odpotovala k dedku in babici. Med potovanjem so večkrat molili. To so delali tudi v hiši starih staršev.

Babica je povedala Emi, naj ne bo v skrbeh. Dejala ji je: »Mačke bruhajo, kadar pojedjo kaj slabega.« Ema je upala, da bo Tom bruhal.

Mati je odprla vrata, ko se je družina tisti večer vrnila domov. Tom je pritekel ven, Ema pa je vriskala od veselja. »Tom, živ si!« je vzkliknila.

Tudi oče in mati sta bila srečna. Luka je molil v zahvalo. »Bog, hvala ti, ker si rešil Toma,« je dejal. »Videli smo, da imaš veliko moč.«

Mati je pozneje ugotovila, da je Tom v sobi bruhal.

Ema je dejala: »Bog je velik in sliši molitve nas majhnih otrok. Hvala ti, Jezus, ker si varoval nas in našega ljubljjenčka.«

Emin oče je pastor krajevne Krščanske adventistične cerkve v Novem Beogradu, ki bo prejela del daru trinajste sobote za cerkveno stavbo. Trenutno deli prostor z drugo krajevno cerkvijo v tem mestu. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar trinajste sobote.

6. junij 2020

MIROLJUBNA SESTRA
Jelena Dubljević, 40 let, Srbija

Štirinajstletna Jelena je z videzom poskušala pritegniti pozornost.

V vsakem ušesu je nosila dva ali tri uhane. Na vsakem prstu je imela po dva ali tri prstane. Nosila je zapestnice in srebrno ogrlico. Uporabljala je ličila. Iz njenega videza nihče ni mogel uginiti, da ni bila srečna. Zelela je mir.

Njena devetnajstletna sestra Ljiljana se je pripravljala za krst v krajevni Krščanski adventistični cerkvi Beograd. Po vsakem proučevanju Svetega pisma je doma povedala, kaj se je naučila.

»Nekaj vam moram povedati,« je dejala. »Ne bom več jedla mesa.« Mati ni bila zadovoljna in ni nehala pripravljati mesne hrane. Namesto tega je poskušala prikriti meso. Piščančje meso je na drobno nasekljala in ga pomešala z rižem, paradižnikom in papriko. Toda Ljiljana je zaznala piščančje meso in ni hotela jesti. Mati je jezno kričala nanjo. To pa še ni bilo vse. Ko se je Ljiljana v soboto oblekla za odhod v cerkev, je mati zaklenila vrata in jih stražila, da ne bi mogla oditi iz hiše. Toda Ljiljane to ni odvrnilo. Nehala je jesti meso in soboto posvečevala doma. Mati je zelo vpila.

Uboga Jelena ni hotela biti v istem prostoru z sestro in materjo. Pobegnila je v svojo sobo. Vendar ni imela miru.

Ljiljana pa je imela mir. Čeprav je mati vpila, je ostala mirna. Videti je bila prepričana, da bo vse v redu. Jelena je hotela takšen mir.

Ko je hodila sem in tja po sobi, medtem ko je mati kričala na sestro, je prosila Boga, naj ji srce napolni z mirom. Dejala je: »Če si res živ, mi daj mir v srcu.« Na lepem se je zgodilo. Čutila je mir. Odločila se je slediti Bogu, ne glede na to, kar pravi mati.

Jelena in njena sestra sta začeli moliti pod odejo v Jelenini sobi. Odšli sta iz hiše, da bi skupaj proučevali Sveto pismo. Tudi kadar je deževalo, sta stali pod dežnikom in na ulici brali Sveto pismo. Čez nekaj časa je Jelena povedala, da se želi krstiti. Mati je bila besna.

»Dokler živita pod našo streho, se ne moreta krstiti,« je dejala.

Jelena je ves čas brala Sveto pismo. Njeno srce je ganila velika Jezusova daritev, ko je umrl na križu. »To je tisto,« je pomislila. »Ni vrnitve.«

Želela je živeti za Jezusa in v 1 Pt 3,3-4 prebrala: »Vaše lepoticje ne bodi vnanje, spletanje las in obešanje zlatnine ali oblačenje kril, ampak skriti človek srca, v neminljivem krasu krotkega in mirnega duha, ki je dragocen pred Bogom.« (1 Pt 3,3-4)

Razmišljala je: »Nakit in ličila so moj malik in ne želim, da bi kaj odvrnilo mojo pozornost od Boga.«

Jeleni je bilo težko spremeniti videz. Ljubila je svoje uhane, prstane, ogrlico in ličila. Spomnila se je, da se je Jezus odpovedal vsemu v nebesih, da bi umrl zanjo. Molila je za pomoč.

Končno je vzela škatlo in jokala ter vanjo položila ves svoj nakit in ličila. Počutila se je, kakor da bi ji odrezali roko. Ko pa je zaprla škatlo, je izgubila vso željo, da bi krasila svoj videz.

Čez nekaj mesecev se je krstila. Ljiljana in oče sta prišla na krst, mati pa ne.

Jelena je molila za mamó. Šest let je molila vsak dan. Neki dan je mati prosila za proučevanje Svetega pisma in se potem tudi krstila.

Danes je najljubše Jelenino svetopisemsko besedilo Jer 1,19, ki pravi: »Borili se bodo zoper tebe, toda premagali te ne bodo, kajti jaz sem s teboj, govori Gospod, da te rešim.«

Pravi: »To besedilo je geslo mojega življenja. Moje zagotovilo, da mi bo Bog pomagal. Sliši moje molitve in jih usliši. Daje mi mir.«

Del daru trinajste sobote bo pomagal krajevni Krščanski adventistični cerkvi v Novem Beogradu dobiti lastni molitveni dom. Ko se je temu občestvu pridružila Jelena, se je shajalo v najeti kinodvorani. Zdaj pa deli prostor z drugo krajevno cerkvijo v tem mestu. Hvala, ker načrtujete velikodušen dar trinajste sobote.

13. junij 2020

ISKANJE DOMA

Rennie Kufakunesu, 22 let, Ciper

Prvi adventist sedmega dne, ki je odšel na Ciper, je bil Moses Boursalian, Armenec, ki je tja z družino pobegnil iz Antiohije v Turčiji okoli leta 1912. Dolga leta je prodajal glavnike, ki jih je izdelovala njegova družina, potoval z oslom iz vasi v vas in govoril sosedom o svojem prepričanju. Pozneje je njegov sin John postal prvi adventistični kolporter na otoku.

Če ne računamo obiskov adventističnih uslužbencev za obred krsta in Gospodove večerje, cerkev uradno dolga leta ni opravljala na otoku nikakršnega dela. Leta 1932 sta na njem Kanadčana R. S. Greaves in njegova soproga, bivša misijonarja v Turčiji in Grčiji, postala pionirja Božjega dela.

Najbolj žalosten med vsemi dnevi Rennie Kufakunesu je bil, ko je bila stara 5 let. Mati je spakirala torbe in se odpeljala na letališče v zimbabvejski prestolnici Harareju. Mala Rennie se je vozila v avtu s stricem, teto in drugimi sorodniki.

Na letališču je mati pokazala na strica, svojega brata, in teto, svojo sestro, ter rekla Rennie: »Izberi si, s katero družino želiš živeti.«

Deklica je pogledala v strica in teto. V resnici ni hotela ostati pri nobenem izmed njiju. Raje bi živela z mamo. Ozrla se je k sorodnikom in se spomnila, da ima stric več otrok kakor teta. Če bo živela z njim, bo imela več soigralcev. Izbrala je strica.

Mati se je vkrcala na letalo in odletela v Britanijo na delo. Čez eno leto je stric umrl. Mati je še vedno živela v Britaniji, Rennie pa se je preselila k teti. Življenje v tetini hiši je bilo drugačno. Teta ni hodila v cerkev ob nedeljah kakor stric in mati. Rennie je odpeljala v cerkev ob sobotah.

Rennie ni hotela hoditi v cerkev ob sobotah. V šoli je pogrešala športne prireditve. Zamudila je rojstnodnevne zabave. Razmišljala je: »Zakaj moram zamuditi toliko zabavnih stvari, ker je teta adventistka

sedmega dne? Jaz nisem adventistka sedmega dne. Moja cerkev se shaja ob nedeljah.«

Ko je bila stara trinajst let, se je preselila k drugemu sorodniku, da bi hodila v srednjo šolo. Tudi sorodnik je bil adventist sedmega dne in Rennie je obiskovala cerkev vso srednjo šolo.

Po srednji šoli je Rennie želela živeti pri materi v Veliki Britaniji. Toda ni mogla dobiti vizuma. Za študij na univerzi se je prijavila v več državah, sprejeta pa je bila na univerzo na Cipru. Bila je navdušena.

Razmišljala je: »Končno bom lahko živela svoje življenje. Zdaj sem lahko pravi kristjan in grem v cerkev ob nedeljah.

Po prihodu na Ciper je Rennie poskušala najti cerkev. Za navodila je prosila sošolce. Izkazalo se je, da nihče ni poznal naslova cerkve verske skupnosti njenih staršev.

Odločila se je: »Prav. Saj mi niti ni treba hoditi v nobeno cerkev.«

Toda nekaj se ji ni zdelo prav. Po dvanajstih letih življenja z adventističnimi sorodniki je obiskovanje cerkve ob sobotah postalo del njenega življenja. Ni hotela hoditi v cerkev, vendar se ji ni zdelo prav, če ne bo hodila. Po spletu je našla naslov Krščanske adventistične cerkve v Nikoziji in se naslednjo soboto udeležila bogoslužja. Takoj je vzljubila cerkev. V cerkev je hodila vsako soboto in se kmalu krstila.

Pravi: »Vse cerkvene nauke sem poznala že od otroštva, toda manjkala je želja, da bi se krstila. Ko sem pregledala to, kar sem se naučila, sem ugotovila, da je resnica in izvira iz Svetega pisma. To se mi je zdelo smiselno.«

Rennie ima danes dvaindvajset let in končuje študij računovodstva. Moli za mater v Veliki Britaniji. Vsako soboto gre v cerkev in pravi: »Jaz sem doma.«

Renniejina cerkev se shaja v najeti dvorani. Del daru trinajste sobote bo podprl zidanje cerkvene stavbe in središče skupnosti, kjer lahko služijo Bogu Rennie in drugi v ciprski prestolnici Nikoziji.

20. junij 2020

MISIJONARSKI OTROK

Emanuel Mirilov, 9 let, Ciper

Emanuel Mirilov se je rodil v ruski prestolnici Moskvi. Toda ni Rus. Njegovi starši so iz Srbije in ima srbski potni list. V Srbiji še nikoli ni živel. Njegovi starši so ob njegovem rojstvu delali v Rusiji kot misijonarji.

Ko je bil star tri leta, so se starši preselili na majhen sredozemski otok Ciper. Emanuel je misijonarski otrok. O prihodu na Ciper se je spopadel z veliko težavo. Ni imel prijateljev.

Toda hitro se je zaljubil v dva dojenčka, dvojčka, ki sta živela v sosesčini. Vsak dan ju je obiskal.

Mati dojenčkov je bila prijazna. Emanuelovi materi je povedala: »Emanuel je pri nas na varnem. Ne bodite v skrbeh, če pride k nam. Nikogar ne moti.«

Dojenčka sta rada videla Emanuela. Imela sta varuško, ki ju je peljala na sprehode, Emanuel pa je šel za njimi, da bi videl, ali se zabavajo. Pačil se je, metal žogo in tekel v krogih, da bi se dojenčka smejala. Kmalu je želel dojenčka pripeljati domov. Mater je vprašal: »Ali lahko prideta na obisk?«

Mati je dovolila. Med sprehodi se je varuška začela ustavljati pri Emanuelovi hiši, da bi dojenčka pozdravila mater.

Neki večer je mati poklicala Emanuela, naj pride večerjat. Odvrnil je, da ni lačen. Mati je bila zaskrbljena, saj je bil sicer vedno lačen ob času večerje.

»Zakaj nisi lačen?« ga je vprašala. »V hiši dojenčkov sem že jedel.« Ko se je to večkrat zgodilo, se je mama odločila za pogovor z materjo dojenčkov. »Zelo ste prijazni, vendar vas prosim, da ne hranite Emanuela,« je dejala.

Mati dojenčkov se je nasmehnila. Dejala je: »Vem, kaj vas skrbi. Toda ne bodite v skrbeh. Vaš sin ve, kaj je pravilno in kaj napačno. Poučil me je o čisti in nečisti hrani.«

Mati je bila presenečena. Emanuela je naučila, kaj v Svetem pismu piše o svinjini, morskih rakcih in drugi nečisti hrani. Nikoli pa si ni mislila, da bo to povedal drugim.

Mati dojenčkov je pripovedovala dalje: »Emanuel mi je razložil, da je v Svetem pismu zapisan seznam, kaj smemo jesti in česa ne, tako lahko vse preverim sama in mu ponudim samo čisto hrano.«

Emanuelova mati je bila tako vesela, da ga je Bog uporabil za odgovor na njene molitve. Molila je, da bi sosedom pripovedovali o Jezusu, zdaj pa je bila mati dojenčkov pripravljena govoriti o njem. Od tistega dne sta materi postali posebni prijateljici.

Danes Emanuel živi na Cipru in je veliko več kakor misijonarski otrok. Čeprav je star le devet let, je tudi sam misijonar. Njegove besede in dejanja sosedom pričajo o Jezusu. Tudi njegovo ime jih spominja na Boga, saj dobesedno pomeni »Bog z nami«. Emanuel pravi: »Bog je rekel, naj ljubim svoje bližnje, zato imam rad sosede.«

Del daru trinajste sobote bo pomagal sezidati cerkev in organizirati skupnost v Nikoziji, v mestu, kjer živi Emanuel. Hvala, ker za naslednjo soboto načrtujete velikodušen dar.

Povejte otrokom, da Emanuelova mati Marica Mirilov pravi: »Emanuel na razne načine naredi Božjo navzočnost zelo resnično. Rad moli in ga ni sram moliti s sosedi.«

Vprašajte otroke, kako so lahko podobni Emanuelu. Spodbudite jih moliti za sosede in jih povabite, da danes molijo za določene sosede med sobotno šolo.

Ciprski muflon, vrsta divjih koz, je največji kopenski sesalec na Cipru in že nekaj desetletij simbol Ciperske letalske družbe.

27. junij 2020

MOLITEV ZA HIŠNE LJUBLJENČKE

Revel, Loukas, Niki in Kellita Papaioannou, Ciper

Vodja sobotne šole: Ciper je zelo težaven kraj za oznanjevanje Jezusa. Na tem sredozemskem otoku, ki šteje 1,1 milijona ljudi, ima Krščanska adventistična cerkev le 103 vernike. Toda ena misijonarska družina vidi osupljive odgovore na molitev.

Pripovedovalec: Štirje misijonarjevi otroci so si že dalj časa želeli hišnega ljubljénčka. Prosili so za mačko ali psa, potem ko se je družina iz rodne Grčije preselila na delo daleč na Filipine. Oče je bil zaposlen na Mednarodnem adventističnem inštitutu za nadaljevalne študije, mati pa je med študijem za magisterij iz izobraževanja skrbela za štiri otroke. Staršev ni zanimalo, da bi imeli hišnega ljubljénčka, da bi skrbeli zanj in pospravljali za njim.

Mati (otrokom): Nobenega hišnega ljubljénčka!

Pripovedovalec: Otroci se niso prepirali. Po štirih letih dela na Filipinih se je družina preselila na Ciper na novo misijonarsko nalogo. Oče je najel hišo z velikim dvoriščem. Otroci so bili zdaj starejši, njihove prošnje za hišnega ljubljénčka pa so bile glasnejše.

Revel: Ali lahko imamo mačko?

Loukas: Kaj pa psa?

Niki: Tako lepo bi bilo imeti mačko.

Kellita: Ali celo mucka.

Pripovedovalec: Oče in mati si nista premislila. Toda sredi zbora otrok sta bila vesela, da sta imela dober izgovor, da sta lahko rekla: Ne.

Oče: Pogodba, ki smo jo podpisali za najem hiše, pravi: Brez hišnih ljubljénčkov.

Pripovedovalec: Otroci pa niso bili pripravljeni odnehati.

Kellita: Ali lahko molimo za to?

Oče (nasmejan): Lahko molite za vse, kar želite.

Pripovedovalec: Otroci so začeli vsak večer moliti.

Revel: Dragi Jezus, daj nam mačko?

Loukas: Ali psa?

Niki: Tako lepo bi bilo imeti mačko.

Kellita: Ali celo mucka.

Pripovedovalec: Zgodilo se je, da je sosed imel veliko mačko, ta pa je skotila tri črne mucke. Ko so bile mucke stare le mesec dni, so začele raziskovati dvorišče. Neki dan so našle luknjo v nizkem opečnem zidu, ki je ločevala njegovo dvorišče od dvorišča misijonarjeve družine, in se sprehajale po njem.

Kellita: Poglejte! Na dvorišču imamo tri mucke.

Pripovedovalec: Drugi otroci so stekli ven. Tri mucke so se igrale v travi. Otroci so jih kmalu božali in se igrali z njimi. Mačke so vsak dan prihajale na misijonarjevo dvorišče. Ko so postale večje, so ostale na njem. Ko so zagledale hišno okno, so skočile skozenj in se udomačile. Oče in mati nista mogla ničesar reči. Nihče izmed družinskih članov mačk ni prinesel domov, zato nista mogla nikomur reči, da jih odnese. Otroci so bili navdušeni. Bog je na njihovo molitev odgovoril tako, da jim ni dal samo enega ljubljénčka, marveč tri.

Vodja sobotne šole: Bog osupljivo odgovarja na naše molitve. To je tisto, kar Bog dela na Cipru. Leta 2012 je Krščanska adventistična cerkev na Cipru imela le 75 vernikov. Po pregledu verništva jih je ostalo le 60. Toda verniki so molili in leta 2018 je cerkev presegla število 100 vernikov. Bog je odgovoril na njihove molitve.

Zdaj verniki molijo za novo cerkveno stavbo. Del daru trinajste sobote jo bo pomagal postaviti. Hvala za vaš dar trinajste sobote.

Oče iz zgodbe, Kim Papaioannou, je vodja grškega ministrstva na Cipru in izredni profesor Nove zaveze.

OGENJ

Neko poletje se je misijonarska družina Papaioannou odpravila taborit z drugimi adventističnimi družina v cerkveni tabor v bližini morske obale v svoji domovini Grčiji. Poletje je bilo suho in vroče in neko nedeljo popoldne je v bližini tabora izbruhnil velik gozdni požar. Odrasli in otroci so gledali in čakali, da bi videli, kaj se bo zgodilo. Ogenj se je približeval taboru. Taborniki so stopili v krog in začeli peti in moliti.

Ko so taborniki peli in molili, je začel pihati veter. Na njihovo presenečenje je pihal plamene stran od tabora. Skupina je pela in molila 20 minut, veter pa je vedno bolj odpihoval ogenj. Odrasli so se utrudili in prav tako otroci.

»V redu, nevarnosti je konec,« je rekel nekdo. Skupina se je razšla.

V nekaj minutah pa je veter spremenil smer. Pihalo je močnejše kakor prej in povrh v smeri proti taboru. »Premaknite se!« je zavpil nekdo. Mnogo tabornikov je zaradi varnosti steklo k morski obali, ki je bila oddaljena okoli kilometer.

Tedaj sta prispela dva gasilca, pet adventistov pa se je odločilo ostati z njima v taboru.

Minevale so ure. Opolnoči je gorelo okoli kilometer od ograje, ki je obdajala tabor. Lahko so se videli zublji, ki so lizali vrhove borovcev. Pet mož in dva gasilca so vzpostavili reševalno linijo, vendar so vedeli, da lahko naredijo le malo. Adventisti so molili.

Prav tedaj, ko je ogenj prišel okoli 100 m do ograje, je prispela velika brigada gasilcev in hitro pogasila plamen.

Zjutraj so taborniki začudeno opazovali prizorišče. Vse območje okoli ograje je bilo črno. Celo sosednji tabor je pogorel do tal. Adventistični tabor je bil videti kakor oaza sredi počrnele puščave. Bil je odgovor na molitev.

Kim Papaioannou, vodja misijonarjev na Cipru, je dejal: »Gospod je ustavil ogenj tik ob ograji. Vedeli smo, da se nas ne bo dotaknilo in naš tabor je bil rešen.«